

sigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 42:

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af organisationsfriheden.

Af Helge Sander (V), Bendt Bendtsen (KF), Annette Just (FP) og Poul Nødgaard (DF) m.fl. (Fremsat 30/10 97).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Forslaget er en genfremsættelse af beslutningsforslag B 30 fra folketingssamlingen 1994-95 og B 85 fra 1996-97. Siden forslaget blev behandlet i januar i år, er der ikke sket ændringer hverken i dansk eller international sammenhæng, der kan begrunde en ændret holdning hos regeringen.

Jeg vil derfor gerne starte med at slå fast, at foreningsfrihedsloven eller lov om beskyttelse mod afskedigelser på grund af foreningsforhold, som den jo rettelig hedder, både sikrer den positive og den negative foreningsfrihed. Det vil sige, at den sikrer retten til at være medlem af en forening, og den sikrer retten til ikke at være medlem af en forening.

Ud over loven har Danmark også internationalt forpligtet sig til at sikre organisationsfriheden. Det gjorde vi allerede i slutningen af 1940'erne, hvor de internationalt set mest centrale instrumenter, nemlig ILO-konvention nr. 87 om foreningsfrihed og beskyttelse af retten til at organisere sig og nr. 98 om retten til at organisere sig og føre kollektive forhandlinger, blev ratificeret af Danmark.

Den europæiske fællesskabspagt, der også henvises til af forslagsstillerne, er en erklæring om Fællesskabets arbejdsmarkeds-mæssige og sociale dimension. Den indeholder en række målsætninger bl.a. om organisationsfriheden. Efter regeringens opfattelse efterlever vi pagten, og vi efterlever også pagtens ånd.

Men egentlig EU-regulering kommer ikke på tale, da det ved indgåelsen af den sociale protokol, som nu også er skrevet ind i Amsterdam-traktaten, er blevet slået fast, at EU ikke har kompetence til at regulere nationale forhold om organisationsret, strejkeret, lønforhold eller ret til lockout. Andet kunne vi nok heller ikke have accepteret fra dansk side, da regeringen tillægger den danske model meget stor vægt og værner om en anden vigtig frihed, nemlig aftalefriheden.

Andre internationale instrumenter, som Danmark har bundet sig til, er Europarådets socialpagt og Den Europæiske Menneskerettigheds-konvention.

Regeringen prioriterer sine internationale forpligtelser meget højt og følger retsudviklingen inden for de internationale organisationer meget nøje. Derfor blev foreningsfrihedsloven til som følge af en dom ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Bortset fra skærpelsen af foreningsfrihedsloven i 1990, som skyldtes et stigende antal nationale sager om afskedigelse af uorganiserede, har regeringen ikke siden fundet anledning til at ændre loven.

Med den gældende praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og med den gældende praksis fra ILO's overvågningsorganer finder regeringen, at vi lever op til de internationale forpligtelser, som vi har påtaget os i relation til organisationsfriheden, og vi efterlever også målsætningen i henhold til den sociale pagt. Jeg skal derfor meddele, at regeringen ikke kan støtте forslaget.

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg skal på Socialdemokratiets vegne gentage partiets holdning i forhold til dette beslutningsforslag.

Det er ikke den positive organisationsfrihed, som de borgerlig-liberale kræfter koncentrerer sig om, altså friheden til at organisere sig uden at blive mødt med negative sanktioner fra arbejdsgiver eller staten. Beslutningsforslaget vedrører den i retlig henseende negative organisationsfrihed, altså retten til at undlade at være medlem af de faglige organisationer.

I Danmark vedtog Folketinget i 1982 lov om beskyttelse mod afskedigelser på grund af foreningsforhold. Loven skal ses på baggrund af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i 1981. Det fastslås i loven, at en arbejdsgiver ikke må afskedige en lønmodtager, fordi